

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 123/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť D. P., S., zastúpeného advokátom JUDr. V. K., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C/39/2009 a jeho rozsudkom z 19. mája 2010 v spojení s postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 132/2010 a jeho rozsudkom z 24. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2012 doručená faxom a 6. februára 2012 v origináli poštou sťažnosť D. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky [ďalej len „ústava“; (sťažovateľ síce v petite sťažnosti označil čl. 20 ústavy ako celok, avšak z jej odôvodnenia vyplýva, že namieta iba porušenie jeho ods. 1)] a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C/39/2009 v spojení s postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 132/2010 (ďalej aj „namietané konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že 27. marca 2009 podal okresnému súdu žalobu „o zaplatenie nájomného za užívanie rodinného domu z dôvodu, že ako spoluvlastník nehnuteľností zapísaných v LV č..., kat. územie S. a to rodinný dom súpisné číslo...“, tieto nemôže užívať a užíva ich jeho bývalá manželka M. P. (ďalej len „žalovaná“).

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C/39/2009 z 19. mája 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 19. mája 2010“) žalobu sťažovateľa zamietol z dôvodu, ako uvádza sťažovateľ, „súd vylúčil sťažovateľa z užívacieho práva rodinného domu až do právoplatného skončenia veci o vyporiadanie BSM vedenej pred Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 11 C/38/2009“. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom sp. zn. 8 Co 132/2010 z 24. októbra 2011 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu z 24. októbra 2011“) rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil, pričom podľa sťažovateľa bolo dôvodom takéhoto rozhodnutia to, že „právny zástupca na pojednávaní uviedol iné skutočnosti než aké tvrdil v žalobe a v priebehu konania a nenavrhol zmenu žaloby“.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol, že „je pravdou, že súd zakázal sťažovateľovi užívať byt a celú nehnuteľnosť, a on toto dodržiava, bývalej manželke však z toho nevyplýva právo nehnuteľnosť, ktorá je doposiaľ v spoluvlastníctve, užívať akýmkoľvek spôsobom, teda ťažiť aj z užívania jeho podielu. Bývalá manželka však takto koná a nehnuteľnosť

prenajíma, pričom vôbec nie je dôležité komu. Za prenájom jeho časti nehnuteľnosti mu prináleží náhrada, pretože tohto práva ho súd nezbavil a sám sťažovateľ je nútený bývať v podnájme, kde si musí platiť náklady na bývanie.

Zmyslom zákona nebolo úplne zbaviť vlastníka všetkých práv a povinnosti, ale iba obmedziť jeho osobnú účasť na užívaní, pričom všetky ostatné atribúty vlastníctva sú zachované, a teda aj právo za užívanie svojej časti nehnuteľnosti požadovať úhradu.“.

Totožnú argumentáciu uplatnil sťažovateľ v odvolaní podanom proti rozsudku okresného súdu z 19. mája 2010.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je sťažovateľ toho názoru, že „súd porušil právo sťažovateľa podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, na základe ktorého každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu, podľa čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na základe ktorého každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na základe ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.“.

S poukazom na uvedené skutočnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd rozhodol:

„- že konaním Okresného súdu Poprad a Krajského súdu Prešov došlo k porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

- vyslovil, že sťažovateľ ma nárok na nájomné za užívanie nehnuteľností

- vyslovil, že Krajský súd Prešov je povinný zmeniť rozhodnutie Okresného súdu Poprad a zaviazat' žalovanú M. P. platiť sťažovateľovi – žalobcovi nájomné za užívanie nehnuteľností patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva vo výške 166,- eur mesačne, ktoré za obdobie od 17. 01. 2009 do 31. 10. 2009 činí 1.577,- eur a zaviazat' žalovanú k náhrade trov konania.

- priznal sťažovateľovi trovy konania spočívajúce v odmene advokáta za poskytnutie právnych služieb pozostávajúcich z dvoch úkonov právnej služby... v celkovej výške 189,60 eur.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Táto ústavná a zákonná úprava konštituuje sťažnosť podľa čl. 127 ústavy ako osobitný ústavný prostriedok ochrany základných práv a slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorý nemožno zamieňať alebo ním nahrádzať riadne či mimoriadne opravné prostriedky v občianskoprávnom konaní.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu

Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich označených práv napadnutým postupom okresného súdu, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Zo sťažnosti vyplýva, že v právnej veci sťažovateľa okresný súd zamietol jeho žalobu a zároveň účastníkom konania nepriznal náhradu trov konania.

Na základe sťažovateľom podaného odvolania krajský súd napadnutý prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V rámci tejto procedúry krajský súd ako súd odvolací rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, preskúmal a svoj právny názor vyjadril v rozsudku z 24. októbra 2011.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je v jeho právomoci preskúmanie namietaného postupu okresného súdu a jeho rozsudku z 19. mája 2010 preto, lebo ich preskúmanie na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu

a) K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Z podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v podstate požaduje revíziu napadnutého postupu krajského súdu, ktorý predchádzal vydaniu jeho rozsudku z 24. októbra 2011, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu z 19. mája 2010, ktorým bola zamietnutá

jeho žaloba o zaplatenie 1 577 €. Ústavný súd konštatuje, že argumentácia sťažovateľa uvedená v sťažnosti týkajúca sa odôvodnenia jeho námietok o pochybeniach krajského súdu, ktorými malo byť zasiahnuté do jeho v sťažnosti označených práv, je v podstate totožná s argumentáciou uplatnenou sťažovateľom v jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 19. mája 2010.

Krajský súd preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu z 19. mája 2010, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad uvedených v § 212 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Ústavný súd poukazuje na § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V danom prípade sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s právnymi názormi prvostupňového súdu vyjadrenými v jeho rozhodnutí, t. j. postupoval v súlade s § 219 ods. 2 OSP. Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku uviedol, že *„správne a presvedčivé sú dôvody uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa. Aj právne posúdenie odvolací súd považuje za správne, a preto dôvody uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa kladie aj ako základ pre svoje rozhodnutie.“*

Vo svojej ustálenej judikatúre v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na rozsudok okresného súdu z 19. mája 2010, v ktorom sa uvádza, že *„Právny nárok žalobcu na náhradu voči žalovanej z titulu*

neužívania nehnuteľností v bezpodielovom spoluvlastníctva manželov, posúdil ako návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. Obč. zákonníka.

Nie je sporné, že nehnuteľnosti obýva žalovaná, plnoletá dcéra s mal. dieťaťom a sporadicky jej manželom a druhá plnoletá dcéra. Žalobca nehnuteľnosti od 17. 8. 2008 doposiaľ, teda aj v rozhodnom období (17. 1. 2009 – 31. 10. 2009), za ktoré si uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovanej, neužíval. Z rozhodnutí súdu je jednoznačne zrejmý dôvod, pre ktorý nedobrovoľne žalobca nehnuteľnosti neužíva, a to zamedzenie neznesiteľnosti spoluzitia žalovanej, dcér účastníkov konania so žalobcom, z titulu fyzického a psychického násilia alebo hrozby násilia zo strany žalobcu. Pri posudzovaní návrhu žalobcu bolo potrebné vysporiadať sa s otázkou, či výkon práv žalobcu pri vyplatení náhrady za neužívanie nehnuteľností voči žalovanej podľa § 3 Obč. zákonníka by nebol v rozpore s dobrými mravmi.

Za dobré mravy treba považovať súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, sú rešpektované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Ide o súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad.

Ak žalobcovi bol ako spoluvlastníkovi nehnuteľnosti súdnymi rozhodnutiami obmedzený jeden z triády atribútov vlastníckeho práva vec užívať (ius utendi) z dôvodu predchádzajúceho správania sa žalobcu voči osobám blízkym v rozpore s dobrými mravmi, jednoznačne treba konštatovať, že právo domáhať sa náhrady od žalovanej titulom neužívania nehnuteľností by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Nemožno pripustiť, aby bola priznaná náhrada za neužívanie nehnuteľnosti osobe, ktorej v dôsledku jej nevhodného správania súd uložil obmedzenie vlastníckeho práva – zákaz užívania nehnuteľností. V opačnom prípade by rozhodnutie súdu stratilo charakter sankcie voči osobe nevhodne sa správajúcej. Naopak finančnou úhradou by bola postihnutá osoba, ktorá svojim správaním nezačala príčinu na uloženie obmedzenia povinnosti platiť finančnú úhradu.

Právo by v takomto prípade nesplnilo očakávanie ochrany slabšej strany, keď by subjektom práva, ktorý zasiahol do práva iných subjektov na pokojný a zdravý život a preto z tohto dôvodu bol vylúčený z práv, ktoré mu ako spoluvlastníkovi veci vyplývajú zo zákona, bola povinná slabšia strana za poskytnutie ochrany súdnou cestou znášať finančnú stratu, obmedzenie. Priznaním takto uplatneného práva by došlo k absurdným situáciám, ktoré

jednoznačne nemôžu používať súdnu ochranu. Ak by sa žalobca v minulosti správal v súlade s dobrými mravmi, nebol by dôvod, aby ako bezpodielový spoluvlastník neužíval vec patriacu do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Je potrebné stotožniť sa s tvrdením právneho zástupcu žalovanej v tom smere, že v zmysle § 77 ods. 3 O. s. p., nariadené predbežné opatrenia v konaniach sp. zn. 10 C/272/2008, 10 C/18/2009 nezanikli ani neboli zrušené z iného dôvodu, než preto, že sa návrhu vo veci samej vyhovel, preto žalovanej nevznikla ani z tohto titulu povinnosť nahradiť ujmu žalobcovi, ktorá by mu predbežným opatrením eventuálne vznikla.

Na právnom posúdení veci nič nemení skutočnosť, že žalobca ako spoluvlastník nehnuteľnosti si plní daňovú povinnosť. Žiadnym spôsobom sa na rozdiel od žalovanej nepodieľa na udržiavaní a zveľaďovaní nehnuteľnosti.

Pre neopodstatnenosť základu nároku žalobcu súd sa nezaoberal primeranosťou výšky uplatneného nároku. Súd nevyhovel ani návrhu na doplnenie dokazovania vykonaním ohliadky nehnuteľnosti. Pre právne posúdenie veci nebolo potrebné a hospodárne zistenie, z ktorých obytných miestností rodinný dom pozostáva.“.

K odvolacím námietkam sťažovateľa krajský súd uviedol, že „Z obsahu spisuje zrejme, že právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 19. 05. 2010 po výzve súdu, aby zhrnul svoje návrhy, vyjadril sa k dokazovaniu i právnej stránke veci, uviedol iné skutočnosti, než aké tvrdil v žalobe a v priebehu konania. Vyšiel s tvrdením, že žalobca by sa mal podieľať na výnose z platieb osôb, ktoré v dome bývajú, žalovanej. Nenavrhol však zmenu žaloby, naopak výslovne uviedol, že trvá na podanej žalobe v celom rozsahu.

Odvolací súd poukazuje na to, že predmetom každého civilného procesu je procesný nárok vymedzený žalobcom a tvorí ho žalobný petit a základ žaloby, t. j. právne relevantné skutočnosti, na ktorých žalobca svoj nárok zakladá. V sporovom konaní súd nie je oprávnený bez súčinnosti so žalobcom konať a rozhodovať o niečom inom, ale len skúmať, či platné právo umožňuje, aby na základe skutkového stavu veci tvrdeného žalobcom mohlo byť žalobe vyhovené.

Za stavu, keďže žalobca trval na podanej žalobe v celom rozsahu, nemožno prihliadať na jeho námietky uvedené v odvolaní, že rovnaké plnenie požaduje na základe iných skutočností, než ktoré tvrdil v žalobe.“.

Aj tento právny názor krajského súdu je podľa ústavného súdu akceptovateľný. Návrh na rozhodnutie vo veci samej, teda petit, ktorý je ústredným pojmom a ťažiskom každého návrhu, v prípade sťažovateľa po ostatnej zmene, ktorú pripustil okresný súd, znel takto: „*žalovaná je povinná uhrádzať žalobcovi náhradu za užívanie nehnuteľností zapísaných v LV č..., kat. územie S... vo výške 166 € mesačne, ktoré za obdobie od 17. 1. 2009 do 31. 10. 2009 činí 1 577 €*“, a to na tom skutkovom základe, že žalovaná obýva nehnuteľnosti, ktoré sú v ich bezpodielovom spoluvlastníctve, a sťažovateľ je rozhodnutím všeobecných súdov dočasne vylúčený z ich užívania.

Jednou z osobitných náležitostí žaloby podľa § 79 ods. 1 OSP je aj pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, teda vymedzenie skutku, ktorý má byť predmetom konania, a tvrdenia žalobcu o skutočnostiach významných pre danú vec. Keďže sťažovateľ trval na podanej žalobe požadujúc rovnaké plnenie, ale na základe iných právne relevantných skutočností, než aké tvrdil pôvodne v žalobe (avšak bez toho, aby predložil okresnému súdu nové alebo ďalšie právne relevantné skutočnosti, t. j. návrh na zmenu návrhu žaloby podľa § 95 ods. 1 OSP), nemohol krajský súd prihliadnuť na námietky uvedené v jeho odvolaní.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že pokiaľ ide o medze jeho zasahovania do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, tak vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (II. ÚS 1/95). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosťou napadnutý postup krajského súdu, ktorý vyústil do vydania rozsudku z 24. októbra 2011, vo svojom odôvodnení jasne a zrozumiteľne podáva výklad použitého zákona a zdôvodňuje svoje meritórne rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny. V napadnutom rozsudku krajského súdu a postupe predchádzajúcom jeho vydaniu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu z jeho strany. Pokiaľ ide o namietaný zásah do práv sťažovateľa, ústavný súd uzatvára, že rozsudok krajského súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, nie je arbitrárny a ústavne udržateľným spôsobom dáva odpoveď na všetky otázky, ktoré boli podkladom na rozhodnutie.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom a rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05).

O taký prípad išlo aj v prerokúvanej veci, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

b) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny

názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo vyplývajúce z čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uzavrel, že medzi namietaným postupom krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o jej odmietnutí z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti nebol už právny dôvod zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2012